

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4475/23
15.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, Светлане Павић и др Драгице Попеску, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарства одбране – Војно грађевинског центра Београд, кога заступа Војно правобранилаштво, Београд, Бирчанинова бр. 5, против туженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Миодраг Радојковић, адвокат из Велике Плана, ул. Милоша Великог бр. 83-а, ради исељења, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани П бр. 2298/19 од 08.02.2023. године, исправљеној решењем истог суда П бр. 2298/19 од 04.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 15.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани П бр. 2298/19 од 08.02.2023. године, исправљена решењем истог суда П бр. 2298/19 од 04.10.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П бр. 2298/19 од 08.08.2023. године, исправљеној решењем истог суда од 08.02.2023. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је раскинут уговор о закупу службеног стана бр. 11831-2 од 13.03.2002. године, закључен између правног претходника тужиоца – Државе СРЈ – Министарство одбране, Војно грађевинске дирекције Београд и туженог АА, што је тужени дужан да призна и трпи по правноснажности ове пресуде. Ставом другим изреке обавезан је тужени да се са свим лицима и стварима исели из стана бр. ..., у ул. ... у ... и да наведени стан преда у државину тужиоцу у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 118.500,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законом

прописаних разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са свим изменама и допунама), овај суд је оцено да је жалба туженог неоснована.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, а жалбом туженог се не указује на друге повреде поступка које би биле битне.

Из чињеничног стања утврђеног пред првостепеним судом следи да је на основу решења Стамбене комисије Војне поште ... УП- бр.8687-2/2001 од 10.12.2001. године, правни претходник тужиоца као закуподавац са туженим као закупцем дана 13.03.2002. године, склопио уговор о закупу службеног стана бр. ..., у ул. ..., у ..., уз договор уговорних страна да је тужени као купац дужан да по истеку уговора о закупу стан врати закуподавцу у онаком стању у каквом га је примио (члана 12 наведеног уговора). Наредбом Министарства одбране бр. 1-261 од 24.11.2004. године, туженом је престала професионална војна служба, а решењем ВП... од 23.02.2005. године, тужени је разрешен професионалне војне службе са 15.03.2005. године. Закључком УП бр. 8687-9/01 од 06.07.2009. године, исправљена је грешка у решењу о додели стана ВП ... од 10.12.2001. године, тако што је у уводном делу решења измењен пропис на основу ког је донета одлука о додели стана па је уместо члана 27 став 1 Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране и Војсци Југославије ("Службени војни лист бр. 23/200), означено на основу Правилника о критеријумима за давање станова за службене потребе професионалним припадницима Војске Југославије ("Службени војни лист бр. 18/95, 9/96, 21/96 и 2/97). Против наведеног закључка тужени је благовремено изјавио жалбу, али је иста одбијена решењем Министарства одбране УП2 бр. 32-2/2009 од 10.09.2009. године. Из исказа туженог утврђено је да је он у служби Војске Југославије био од 1972. године, па све до јуна 2005. године, када је отишао у пензију, да је од тадашње ЈНА и то док се налазио на служби у Македонији добио једноипособан стан ради решавања стамбеног питања, на ком стану је стекао станарско право, у ком својству је тај стан откупио 1994. године. Након распада бивше СФРЈ, у периоду од 1993. до 1998. године, радио је у Рашкој, а од 1998. године до 2005. године је службовао у Смедеревској Паланци. С обзиром да од 1993.године у Р. Србији није имао решено стамбено питање, а да је по раније решеном стамбеном питању имао право на разлику у квадратури, он је свом послодавцу поднео молбу за решавање стамбеног питања и то молбу из 1999. године, којом је тражио доделу службеног стана и молбу из 2000. године, којом је тражио стан на неодређено време, те је према његовим наводима њему додељен предметни стан по молби из 2000. године, због чега не постоје законски основи за раскид уговора о закупу предметног стана, нити основ за његово иселење.

Првостепени суд је полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, те и одредаба члана 15 став 1 тачка 6 и члана 16 Правилника тужиоца о критеријумима за давање на коришћење станова за службене потребе професионалним припадницима Војске Југославије, оценио да је тужбени захтев тужиоца основан, имајући у виду да је

туженом решењем правног претходника тужиоца од 10.12.2001. године, предметни стан додељен као службени стан, уз образложење да се стан даје у закуп на одређено време и то по захтева туженог од 13.09.1999. године, у ком својству је тужени и закључио уговор о закупу службеног стана, па како је тужиоцу професионална војна служба престала дана 23.02.2005. године, када је пензионисан, то су се стекли услови за раскид предметног уговора и исељење туженог из спорног стана, због чега је одлучено као у изреци.

Оцењујући жалбене наводе туженог овај суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право када је утврдио да постоје основи за раскид уговор о закупу службеног стана од 13.03.2002. године, уз обавезу туженог да се исели из предметног стана и да исти преда тужиоцу као власнику и носиоцу права располагања. Разлоге које је за одлуку дао првостепени суд у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 15 став 1 тачка 6 Правилника о критеријумима за давање на коришћење станова за службене потребе професионалним припадницима Војске Југославије, који је важио у време доношења решења о додели стана (10.12.2001. године) и закључења уговора о закупу стана на одређено време (13.02.2002.године), прописано је да лице коме је дат службени стан у закуп губи право да тај стан даље користи и уговор о закупу се раскида, између осталог и даном престанка службе у војсци, осим за лице из члана 16 овог Правилника, док је чланом 16 наведеног Правилника прописано да пензионисани припадник војске који на коришћење има само службени стан, а који је до престанка службе поднео молбу за решавање стамбеног питања, која је од стране органа тужиоца прихваћена и исти је разврстан у прву групу сходно ставу 4 правилника, а његова молба није решена до престанка војне службе, може да користи тај стан до коначног решења стамбеног питања.

У конкретном случају, тужиоцу је додељен предметни стан на коришћење као службени стан, а из чињеничног стања произлази да је истом престала војна служба 2005. године. Тужени је од правног претходника тужене већ решио стамбено питање док је службовао у Македонији, па је као носилац станарског права тај стан и откупио, због чега су се у конкретном случају стекли услови из члана 15 став 1 тачка 6 Правилника о критеријумима за давање на коришћење станова за службене потребе професионалних припадника Војске Југославије за раскид предметног уговора и исељење тужиоца, имајући у виду да орган тужиоца није доносио одлуку да се туженом у вези са предметним станом или на други начин у Републици Србији реши стамбено питање, због чега се на предметну ситуацију не може применити одредба члана 16 наведеног Правилника, како је то правилно закључио првостепени суд.

Због тога су неосновани жалбени наводи којима се ожалбена пресуда побија уз образложење да је нејасно из којих разлога је првостепени суд закључио да је тужилац активно легитимисана страна у овој правној ствари да потражује раскид уговора и исељење туженог из предметног стана. Ово имајући у виду да је правни претходник тужиоца као носилац права располагања на предметном стану туженом доделио исти стан и да је управо орган правног претходника тужиоца са туженим закључио уговор о коришћењу стана, па се његова легитимација у овој правној ствари не доводи у сумњу.

Такође, неосновани су и жалбени наводи туженог да је погрешан закључак првостепеног суда када уговор о закупу стана од 13.03.2002. године третира као уговор који је закључен на одређено време. Ово имајући у виду да је у наведеном уговору јасно дефинисано да се ради о закупу службеног стана, чиме је ограничено трајање овог уговора до момента вршења одређене службене дужности. У овом случају, неспорно је утврђено да је тужоцу престала професионална војна служба дана 15.03.2005. године, од ког периода тужени неосновано користи предметни стан, с обзиром на то да су се са престанком вршења војне службе стекли услови за раскид предметног уговора и враћање стана тужиоцу као носиоцу права располагања на истом стану.

Неосновани су и жалбени наводи туженог да првостепени суд није имао у виду да тужени добијањем стана и откупом истог у Северној Македонији није у потпуности решио своје стамбено питање. Ово имајући у виду да је предметни стан туженом додељен на одређено време, те да тужени није водио поступак за измену такве одлуке до престанка вршења војне службе, чиме је искључена примена одредбе члана 16 Правилника о критеријумима за давање на коришћење станова за службене потребе професионалним припадницима Војске Југославије, трансформацијом одлуке о давању службеног стана у решавање стамбеног питања на одређено време, због чега је правилно првостепени суд раскинуо предметни уговор и наложио туженом иселење из предметног стана у смислу одредбе члана 15 наведеног Правилника, али и у смислу одредбе члана 37 Закона о основама својинскоправних односа који регулише институт заштите својине.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима поступка, садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, имајући у виду да је наведена одлука донета правилном применом одредбе из члана 153 и 154 ЗПП.

Како се ни осталим жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу правилност и законитост ожалбене пресуде, то је овај суд применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Ставом другим изреке, у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да је његова жалба оцењена као неоснована.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић